

12. november 2020
Sagsnr. 20/06877
SMOR

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

AFSLAG på anmodning om genoptagelse af sag om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 16 til etablering af stiforløb i Silkeborg Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet traf den 26. maj 2020 afgørelse om ikke at give medhold i klage over Silkeborg Kommunes afgørelse af 28. januar 2019 om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 16 til etablering af stiforløb inden for å-beskyttelseslinjen på matr. nr. F 1 Serup By, Serup.¹

Ejendommens ejer, der er repræsenteret ved advokat, har anmodet Miljø- og Fødevareklagenævnet om at genoptage behandlingen af klagesagen.

Miljø- og Fødevareklagenævnet afslår anmodningen om at genoptage behandlingen af klagesagen.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet² og gebyrbekendtgørelsens § 2.³ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. naturbeskyttelseslovens § 88, stk. 1.

Søgsmålsfristen anført i nævnets afgørelse af 26. maj 2020, j.nr. 19/03259 gælder fortsat for eventuel anlæggelse af retssag vedrørende den pågældende afgørelse.

MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

¹ J.nr. 19/03259.

² Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

³ Bekendtgørelse nr. 132 af 30. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Miljø- og Fødevareklagenævnet mv.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Anmodningen om genoptagelse

Ejendommens ejer, der er repræsenteret ved advokat, har den 16. juni 2020 anmodet Miljø- og Fødevareklagenævnet om at genoptage behandlingen af klagesagen vedrørende Silkeborg Kommunes afgørelse af 28. januar 2019.

Som begrundelse for anmodningen har ejendommens ejer anført, at der er begået sagsbehandlingsfejl, og at der er fremkommet nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning.

Ejendommens ejer har navnlig anført, at

- de af kommunen fastsatte vilkår vedrørende stiens placering ikke kan lægges til grund i nævnets afgørelse, idet vilkårene i praksis ikke kan lade sig gøre,
- nævnets vurdering af, at klager ikke er klageberettiget i forhold til spørgsmålet om naturbeskyttelseslovens § 3 på hans ejendom er forkert,
- nævnet har undladt at tage stilling til spørgsmålet om skovlovens § 11, idet fredsskoven ifølge klager vil påvirkes af stianlægget, og
- udstykning af arealet til en offentlig sti ifølge Miljøstyrelsen kræver dispensation efter skovloven.

Anmodningen er nærmere uddybet i afsnit 2.3.

2. Sagens oplysninger

2.1 Silkeborg Kommunes afgørelse af 28. januar 2019

Silkeborg Kommune meddelte den 28. januar 2019 dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 og § 16 til etablering af et stiforløb, som en del af Kjellerupbanestien mellem eksisterende banesti syd for A 1 og til eksisterende baneforløb nord for stationshuset.

Stiforløbet var planlagt placeret på matr. nr. F Lemming By, Lemming, F 3Serup By, Serup og F 1Serup By, Serup.

Det fremgik af Silkeborg Kommunes afgørelse, at ansøgningen efter tilsyn på arealerne var blevet tilrettet, så der ikke skulle anvendes asfalt på stiforløbet, ligesom bredden på stien var blevet tilpasset de fysiske forhold og arealernes beskyttelse. Videre fremgik det, at stien ville blive 3 m som det bredeste, og at der ville blive etableret en bro over Lemming Å med en bredde på 2,5 m. Denne skulle fortsætte gennem en § 3-beskyttet mose i samme bredde. På engarealet skulle der etableres et stiforløb, som ligeledes maksimalt ville blive 3 m i bredden. Denne bredde skulle fortsætte langs mosen, først gennem et skovareal, derefter mellem mose og skovskrænt på sti og eksisterende spor.

Dispensationen var meddelt på en række vilkår, som nærmere beskrevet i kommunens afgørelse.

Silkeborg Kommune begrundede bl.a. dispensation med, at stien ved overholdelse af de stillede vilkår ville få et diskret forløb i landskabet, og at der grundet de rekreative fordele for offentligheden kunne dispenseres fra naturbeskyttelseslovens § 16 til anlæggelsen. Videre fandt kommunen, at der ved overholdelse af de stillede vilkår ville være en så begrænset påvirkning på de beskyttede naturarealer, at der også kunne dispenseres fra naturbeskyttelseslovens § 3 grundet de rekreative fordele for offentligheden. Kommunen fandt, at Kjellerupbanestien ville få stor rekreativ værdi efter sammenknytning af det sydlige og det nordlige forløb, og at det valgte forløb ville betyde en smuk og naturnær oplevelse for de der skulle færdes på stien. Endeligt fandt kommunen, at mulige alternative forløb i betydelig grad ville forstyrre privatlivets fred eller ville være meget synlig i det å-nære landskab, ligesom kommunen henviste til trafikmæssige hensyn.

Silkeborg Kommune anførte endvidere i afgørelsen, at projektet med stiforløbet ikke ville påvirke bilag-IV arter i form af oddere eller flagermus negativt, idet stiforløbet ikke krævede, at der blev fældet større træer, ligesom der ikke ville ske arbejde i selve åen.

Efter en besigtigelse den 4. december 2018 konstaterede Silkeborg Kommune, at der gennem skovarealet var et eksisterende skovspor, som blev anvendt i forbindelse med drift af skoven. Skovsporet forløb mellem skræntskoven og det beskyttede moseareal. Som vilkår for projektet havde kommunen i tilknytning hertil anført, at det § 3-beskyttede moseareal på klagers matrikel ikke måtte påvirkes af stien eller stiens anlæggelse.

2.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse af 26. maj 2020

Miljø- og Fødevareklagenævnet traf den 26. maj 2020 afgørelse om ikke at give medhold i klagen over Silkeborg Kommunes afgørelse af 28. januar 2019 om dispensation til etablering af stiforløbet inden for å-beskyttelseslinjen på matr.nr. F 1 Serup By, Serup.

Miljø- og Fødevareklagenævnet lagde ud fra det i sagen oplyste til grund, herunder de i afgørelsen fastsatte vilkår for realisering af projektet, at den del af mosen, beliggende på klagers matrikel, ikke ville blive berørt. På den baggrund fandt nævnet, at klager ikke kunne anses for klageberettiget i forhold til naturbeskyttelseslovens § 3.

Miljø- og Fødevareklagenævnet foretog herefter i afgørelsen en prøvelse af, om projektet var i overensstemmelse med bestemmelserne i habitatdirektivet og habitatbekendtgørelsen, og om projektet indebar tilstandsændringer, der krævede dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 16 (å-beskyttelseslinjen), samt om der kunne meddeles dispensation. Nævnet fandt, at der ikke var anledning til at tilsidesætte kommunens vurdering af, at projektet ikke ville påvirke bilag IV-arterne i strid med habitatbekendtgørelsens § 10.

Nævnet fandt endvidere, at der var grundlag for at meddele dispensation fra å-beskyttelseslinjen til de nødvendige anlægsarbejder mv. med henblik på etablering af stiforløbet. Nævnet lagde herved vægt på, at projektet ikke i afgørende grad ville forringe de landskabelige forhold, idet stiforløbet på klagers matrikel skulle følge den eksisterende vej, at offentligheden i forvejen havde adgang til skovvejen, at stien maksimalt ville få en bredde på 3 m inklusiv anlæg, og at det kun var det areal, der skulle belægges, som ville blive påvirket af den anlagte sti. Nævnet lagde endvidere vægt på det oplyste om formålet med projektet, herunder at stien skulle tilgodese offentligheden.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærkede afslutningsvis, at nævnet ikke havde taget stilling til det af klager anførte vedrørende projektets påvirkning på den omkringliggende fredsskov og det § 3-beskyttede mose- samt engareal.

2.3 Anmodningen om genoptagelse

Som begrundelse for anmodningen om genoptagelse har ejendommens ejer i bemærkninger af 16. juni og 29. september 2020 anført, at Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er truffet på et forkert faktisk grundlag.

I den forbindelse har ejendommens ejer anført, at det af kommunen fastsatte vilkår vedrørende stiens placering mellem beskyttet mose og skræntskov ikke i praksis kan lade sig gøre, da områderne med beskyttet mose og skræntskov overlapper hinanden flere steder. Nævnet har således fejlagtigt lagt kommunens vilkår til grund, og sagen har på den baggrund ikke været tilstrækkeligt oplyst.

Videre har ejendommens ejer anført, at nævnet ikke har taget stilling til retlige mangler ved kommunens afgørelse, herunder de af klager anførte forhold om kommunens manglende indhentelse af dispensation fra skovlovens regler.

Ifølge ejendommens ejer er nævnets afvisning af ham som klageberettiget i forhold til spørgsmålet om naturbeskyttelseslovens § 3 ikke korrekt, idet han må anses for klageberettiget i forhold til kommunens afgørelse om, at der ikke skal anvendes § 3-beskyttet område til stiforløbet på hans ejendom. Nævnets afgørelse herom er også truffet på baggrund af kommunens fejlagtige vilkår, og det er en fejl ved nævnets afgørelse, at der ikke er taget stilling til, at kommunen ikke har søgt om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 på hans matrikel.

I supplerende bemærkninger af 19. oktober 2020 har ejendommens ejer anført, at han har kontaktet Miljøstyrelsen, som har oplyst, at Silkeborg Kommune har henvendt sig vedrørende stianlægget. Miljøstyrelsen har meddelt kommunen, at udstykning af arealet til anvendelse af offentligt

stiareal kræver dispensation efter skovlovens § 38, stk. 1, idet anlæg af den offentlige sti i fredsskoven ikke er nødvendig for skovdriften. Kommunen har herefter ansøgt Miljøstyrelsen om dispensation efter skovloven. Ifølge ejendommens ejer anser han kommunens ansøgning som en anerkendelse af, at dele af stianlægget vil være beliggende inden for fredsskov, og at kommunens vilkår om, at stien skal anlægges mellem beskyttet mose og fredsskov derved ikke kan lade sig gøre.

Ejendommens ejer oplyser endeligt, at anlæg af stien vil kræve udjævning, dræning og pålægning af grus i forbindelse med etableringen, hvorfor der ikke er tale om anvendelse af stien som den er.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Indledende bemærkninger

En myndighed er forpligtet til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der i forbindelse med anmodningen om genoptagelse fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen havde fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med den tidligere behandling af sagen.

En myndighed kan også have pligt til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der ved den tidligere sagsbehandling er begået væsentlige fejl. Desuden kan væsentlige nye retlige forhold betyde, at der er en forpligtelse til at genoptage behandlingen af en sag. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis domstolene i en tilsvarende sag har underkendt myndighedens fortolkning eller praksis, eller der er sket væsentlig ændring med tilbagevirkende kraft i det retsgrundlag, der forelå på tidspunktet for den tidligere afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at der med anmodningen om genoptagelse ikke er påvist, at der er begået fejl ved sagens behandling, og at der ikke er fremkommet nye faktiske oplysninger af væsentlig betydning, der kan begrunde, at behandlingen af klagesagen genoptages.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ved vurderingen lagt vægt på, at anmodningen om genoptagelse omhandler forhold, som tidligere er fremsat som klagepunkter i sagen, og som derved har været inddraget ved vurderingen af nævnets afgørelse af 26. maj 2020, ligesom de fremlagte bilag ikke indeholder nye oplysninger, som kan føre til en anden vurdering.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i afgørelsen af 26. maj 2019 vurderet, at klager ikke var klageberettiget i forhold til Silkeborg Kommunes dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3, da kommunens afgørelse herom alene omhandlede dispensation til tilstandsændringer på § 3-naturbeskyttede arealer beliggende uden for klagers ejendom. Nævnet bemærker hertil, at der i kommunens afgørelse ikke var foretaget en en-

delig vurdering af § 3-status på klagers matrikel med en deraf afledt klagegang efter naturbeskyttelseslovens § 86, stk. 1.

I forhold til de nye oplysninger om, at Miljøstyrelsen har tilkendegivet, at projektet kræver forudgående dispensation efter skovloven, og at der er indsendt ansøgning om dispensation, finder nævnet, at disse oplysninger ikke er af væsentlig betydning som med en vis sandsynlighed ville have ført til et andet resultat, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med behandlingen af den oprindelige sag. Nævnet bemærker i den forbindelse, at nævnets vurdering af, om der var grundlag for at meddele dispensation efter å-beskyttelseslinjen i medfør af naturbeskyttelseslovens § 16, ikke forudsatte en forudgående administration efter skovloven.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker endeligt, at såfremt de faktiske forhold viser sig at have ændret sig væsentligt fra, hvad der blev lagt til grund ved Silkeborg Kommunes afgørelse om dispensation efter naturbeskyttelseslovens § 3 og § 16 til stiprojektet, for eksempel hvis stiprojektet skulle vise sig at kræve en § 3-naturvurdering og en eventuel dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 3 på klagers matrikel, vil det kunne give Silkeborg Kommune anledning til at træffe en ny afgørelse med inddragelse af det fornyede grundlag. Afgørelsen herom vil herefter kunne påklages til nævnet.

3.3 Gebyr

Som følge af afgørelsen tilbagebetales det indbetalte klagegebyr ikke, jf. gebyrbekendtgørelsens § 2, stk. 2.

3.4 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet afslår anmodningen om at genoptage behandlingen af klagesagen.